

DE KLEINE
ASTRONAUTEN
REDDEN DE DIEREN

ANDRÉ KUIPERS

MET ILLUSTRATIES VAN PACO VINK

WITTE LEEUW&

**'Wow, wat is
de aarde toch mooi!'**

André en Valentina kijken door het raam van het ruimtestation. Van het uitzicht op de aarde krijgen de kleine astronauten nooit genoeg.

'Het lijkt wel alsof de planeet licht geeft in het donkere heelal,' zegt André.

Er is zo veel te zien vanuit de ruimte. Bergen, bossen, meren en woestijnen. En zee, heel veel zee! André zou hier de hele dag kunnen blijven kijken. Al voelt het soms ook wel een beetje eenzaam. Ze zijn zo ver weg van hun vrienden en familie!

IE OE IE OE

André schrikt.
Het alarm gaat!
'Valentina, kom gauw! Op het
computerscherm kunnen we zien wat
er aan de hand is.' André zweeft zo snel hij
kan bij het raam vandaan.

DOLFIJN IN NOOD staat er
op het computerscherm.
Oef! Dan moeten ze snel zijn!
Als een dolfijn te lang onder
water blijft, kan hij verdrinken.
'Waar is de dolfijn precies?'
vraagt Valentina.

André en Valentina kijken naar het scherm.
De satelliet die de dolfijn volgt, geeft de plek
van de dolfijn aan met een rode stip. André
zoomt in en schrikt weer. Hij ziet niet één,
maar twee rode stippen! Het ene stipje
draait rondjes om het andere stipje,
dat niet beweegt.

'Zie je dat, Valentina?' zegt André.
'Misschien zijn er twee dieren
in gevaar.'

Valentina ziet het ook. 'Misschien is de dolfijn verstrikt geraakt in een oud vissersnet?'

André knikt. Dit gebeurt wel vaker, weet hij. Het geluid van boten kan de dieren zo in de war maken, dat ze vast komen te zitten in deze 'spooknetten'.

'Dolfijnen laten elkaar niet gauw in de steek,' zegt hij. 'Waarschijnlijk probeert die ene dolfijn de andere te redden!'

André en Valentina kijken elkaar aan. **Wat kunnen ze doen?** Ze kunnen niet zomaar in de raket springen en landen op zee. Wie kunnen ze om hulp vragen? André denkt na. Hij zet de radio aan. Daarmee kan hij proberen contact te maken met vissersschepen die vlak bij de dolfijnen varen.

'Hallo, is daar iemand?' roept hij. 'Hier zijn André en Valentina vanuit de ruimte. We hebben een belangrijk bericht!'

De lijn kraakt. Dan hoort hij een heldere meisjesstem.

'Hallo? Hallo! Uit de ruimte, zeg je? Je maakt toch geen grapje?'

Snel vertelt André wat er aan de hand is. 'Er is een dolfijn in nood. In de buurt van jullie schip. Dat zie ik via een satellietverbinding. Deze dolfijnen hebben een satellietzender op hun rugvin. Zo kunnen we ze volgen vanuit de ruimte. Dus nee, ik maak geen grapje!'

'Oké, ik geloof je,' zegt het meisje ernstig. 'We gaan er meteen naartoe.'

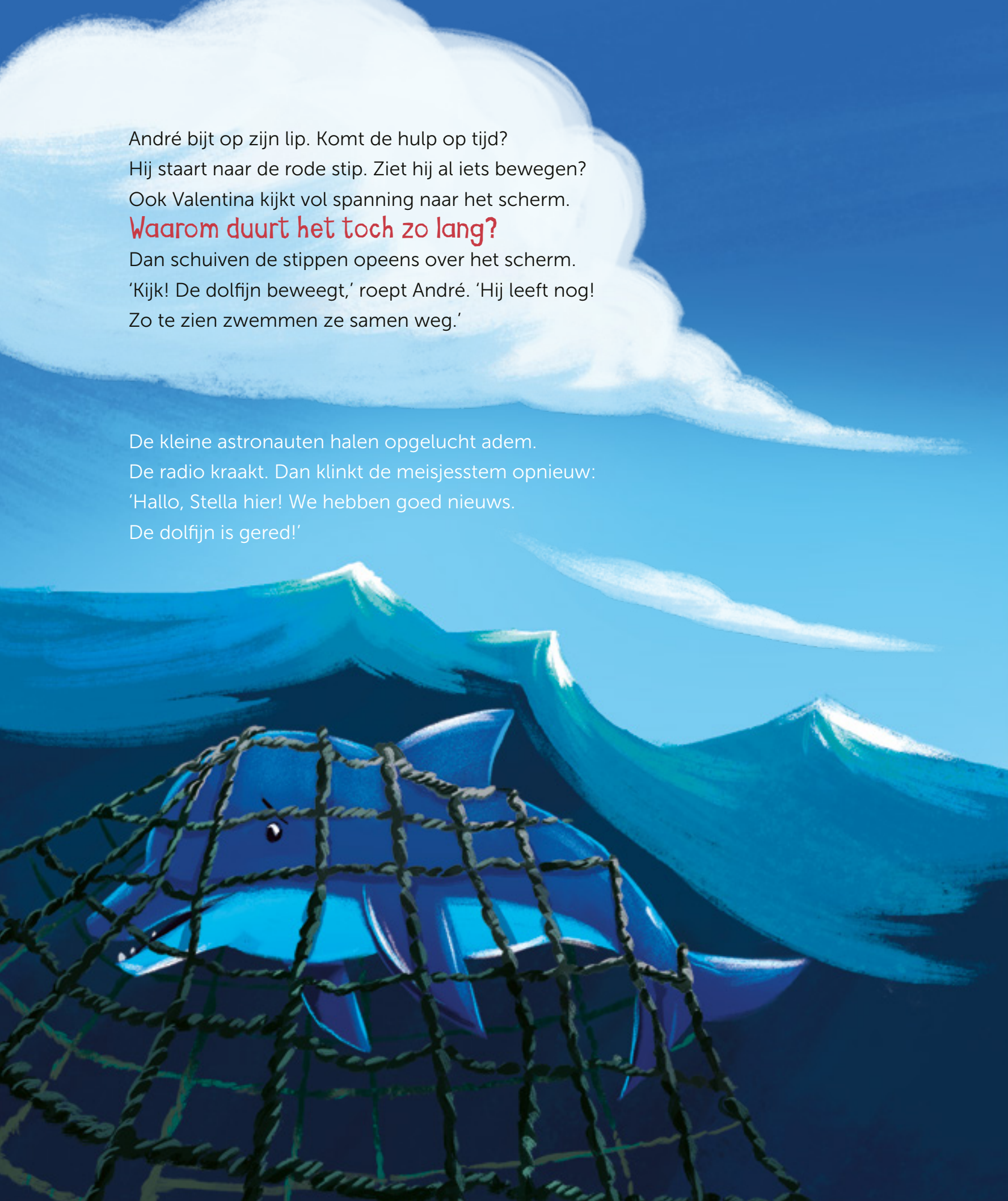
Ik heet trouwens Stella en ik ben hier met mijn opa. Tot zo!'

'Dankjewel,' zegt André.

'Zet hem op!' roept

Valentina er nog
achteraan.

André bijt op zijn lip. Komt de hulp op tijd?
Hij staart naar de rode stip. Ziet hij al iets bewegen?
Ook Valentina kijkt vol spanning naar het scherm.

Waarom duurt het toch zo lang?

Dan schuiven de stippen opeens over het scherm.
'Kijk! De dolfijn beweegt,' roept André. 'Hij leeft nog!
Zo te zien zwemmen ze samen weg.'

De kleine astronauten halen opgelucht adem.
De radio kraakt. Dan klinkt de meisjesstem opnieuw:
'Hallo, Stella hier! We hebben goed nieuws.
De dolfijn is gered!'

'Wat hebben jullie gedaan?' vraagt Valentina nieuwsgierig.
'Ik ben overboord gesprongen,' zegt Stella, 'om de dolfijn los te maken.
Ik vond het best eng, zo in het diepe. Maar het is gelukt!
André en Valentina klappen in hun handen. 'Wow, wat stoer!' zegt André.
'Je bent een held!' zegt Valentina.

'Wij varen nu verder. Zullen
we binnenkort nog een
keertje praten?' vraagt Stella.

'Ik weet best veel over
de zee, maar weinig
over de ruimte.'

'Dat lijkt ons leuk!' zegt André.

'Tot gauw, dolfijnenredder!'

'Tot snel, astronauten!'
zegt Stella.

